

nerne frit med Hensyn til, om de vil give Tilskud til Rotteudryddelsen. Det er kun i Søkøbstæderne og paa Frederiksberg, at Kommunalbestyrelsen ifølge den gældende Lov er forpligtet til at drage Omsorg for, at der enten ved Kommunens egne Foranstaltninger eller ved, at den giver Paalæg til Grundejerne, føres Krig mod Rotterne. Naar man betænker, at vore Søkøbstæder fra Arilds Tid har været Forposter, naar det gjaldt om at værges sig mod indtrængende Fjender, er det egentlig i god Overensstemmelse med denne gamle Tradition, at man nu ogsaa har betroet dem den nye Opgave at værges sig mod Rottefare. Søkøbstæderne har jo i Forvejen visse Forpligtelser, naar det gælder om at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor Smittefare, der truer fra Skibe, som kommer udenrigs fra, og der er vel derfor ikke noget at sige til, at man ogsaa har givet disse Byer denne Opgave her, og i hvert Fald er der ikke fra de paagældende Købstæders Side rejst nogen som helst Indvendinger mod, at man har paalagt dem denne Pligt. Naar Søkøbstæderne har faaet denne Pligt, hænger det ogsaa noget sammen med, at det i Krigsaarene og Aarene derefter var vanskeligt at faa Oplysning om Sundhedsforholdene i de os omgivende Lande; selv efter Krigens Slutning var de Oplysninger, der indgik, saa mangelfulde og lidet fyldestgørende, at man ikke kunde bygge paa dem. Det er derfor, den nugældende Lovs § 1, 2det Stykke, særlig tager Sigte paa Skibsrotterne. Men naar man nu fører Krig mod Skibsrotterne og fører den med saa moderne Midler som Gift, og naar man ikke indskrænker sig til at føre Rottekrigen i Havnene og Havnekvartalerne, men udstrækker Krigen til den hele By, gaar det selvfølgelig ikke blot ud over Skibsrotterne, men ud over alle Rotterne.

Jeg tvivler derfor ikke om, at de Oplysninger, der foreligger angaaende de gode Resultater af Rottekrigen i Søkøbstæderne, er paalidelige, og at det virkelig er lykkedes at tilintetgøre mange Millioner Rotter, men bestemte Oplysninger derom haves jo ikke. Under den første Rottekrig kunde man sætte Statistikken i Bevægelse, og Statistikken godtgjorde den Gang, at der var dræbt saa og saa mange Millioner Rotter; jeg skal ikke bebrejde Statistikken, at den ikke kunde oplyse, hvor mange Rotter det var lykkedes at undgaa Blodbadet, men de, der blev dræbt, var jo nu en Gang borte, og det var i hvert Fald et Resultat. Naar jeg nævner dette, er det, fordi der i Forbindelse med dette Lovfor-

slag kunde være tilvejebragt visse Oplysninger. Ganske vist er Statistikken ved den Kampmaade, man nu anvender mod Rotterne, vel udelukket fra at komme til at virke med sine Tabeller; men der kunde dog maaske have været tilvejebragt Oplysninger om Resultatet i de Kommuner, hvor det er en frivillig Sag, om man vil føre Rottekrig, ikke Resultat med Hensyn til Antallet af dræbte Rotter, men Oplysning om, hvor mange Kommuner — og det er vel det store Flertal af Landets Kommuner — der har drevet Rottekrig eller givet Bidrag dertil, idet jeg gaar ud fra, at saadanne Oplysninger let kunde være tilvejebragt; da de maa have søgt Statstilskud, kunde man let faa at vide, hvilke Kommuner der har givet Tilskud til Rotteudryddelsen.

Den visse Kommuner, altsaa Søkøbstæderne og Frederiksberg, paahvilende Forpligtelse til at føre Rottekrig kan Kommunerne ifølge Loven overføre paa Grundejerne. Nu vil jeg naturligvis ikke nægte, at det er Grundejerne, der i første Linie er interesserede i Rotternes Udryddelse og derfor har Forpligtelse til at medvirke dertil, men der er dog alligevel noget underligt i, at man begynder en Lov med at sige, at Kommunerne har Ret til at yde Tilskud til Rotternes Udryddelse, og saa tilføjer, at Kommunerne kan overføre Pligten helt eller delvis til Grundejerne. Jeg gaar ud fra, at det maa være Forudsætningen — det er ikke udtrykkeligt udtalt i Lovforslaget —, at der sker en vis Samvirken mellem Kommunerne og Grundejerne, og jeg tør ogsaa tro, at det er sket hidtil, saaledes at man i Fællesskab har afholdt Udgifterne og forhandlet om de Foranstaltninger, man mente bedst egnede i denne Henseende. Da jeg er af den Mening, at Forholdet hidtil har været saaledes, og at det ogsaa fremdeles vil vedblive at være saaledes, vil jeg ikke gøre nogen Indvending imod, at man bibeholder den nuværende Bestemmelse, om end jeg, som sagt, maa mene, at den i formel Henseende er noget uklar og ikke udtrykker det, man oprindeligt havde tænkt skulde forstaaes ved den.

Der er en enkelt Bestemmelse i den nugældende Lov, der har vakt nogen Forundring, nemlig den, at en Kommune kan bestemme, at Grundejerne i en tilstødende Kommune skal lade deres Rotter udrydde. Det er en særlig Bestemmelse, som ikke falder i Traad med, hvad vi i øvrigt kender fra den kommunale Lovgivning, i hvilken man ikke har nogen Bestemmelse om, at en Kommune kan træffe Bestemmelse vedrørende Beboerne i andre Kommuner, men